

Ernstugo
Bibliothek.

Första Stycket.

Stockholm,
Tryckt hos. Wennerberg och Nordström.

1770.

Företal.

Skal då Mankönet ensamt, ömottfägeligen och outhörligen styra Bokpräsarne här i Riket? och männe Swenska Fruentimret aldeles affsagt sig allt anspråk på samma förmån? Eller är det ett öwderfägeligt beslut, at all Wår Swenska läsning skal wara innesluten inom Post-Tidningarne och Dageligt Allahanda? Eller männe wi allt framgent Wola låta oss nöja med Herrarnes Parti-Gräl, Politiska discourser och Stats interessen? Nej, mina älskwärda med-Fruentimmer, wi måste wäl en gång återtaga den rättigheten, at följa wår egen smak. Det är wäl icke utan, at wi ju stundom kunna förlusta oss i åtankan af wårt uptagande i de Ministeriella Förmarks conseiller; wi kunna taga wårt parti, raisonera, changera, conwertera med lika god smak, som wåra Cavallierer men med allt detta behöfwa wi några hwilostunder, något ofskyldigt at höra, något artig at låsa.

J sådant affseende mina med-Fruentimmer, och i höpp, at J med mig härutinnan gören ett, har jag beslutit, at fullgöra hwad de mindre beleswade Herrar efterlätit, då de icke på flere tider behagat af Trycket skänka oss något wederlag, för det wi så benåget rättat oss efter deras politiska tycke. Jag öpnar derföre detta

Frustrugo Bibliothek, til Eder tjenst, mina Damer, i ingen annan affigt, än at lämna Eder någon förfriskning.

J mågen icke stöta Eder öfwer namnet, som jag gi wit detta Periodiska arbete. Såsom mindre bewandrad i Lärdoms Historien och Språkonsten, har jag ej sunnit någon til mit ändamål lämpeligare Titul, och jag förmodar, eller åtminstone tänker bemöda mig, at winna Edert behag.

Ej mågen J föreställa Eder, at här blifwa ägarinnor af någon Kofs betraktelse, eller annat dyligt: sådant wore at alt förmycket misbruka Edert förtroende, som i slika ämnen torde äga mera insigt och försarenhet än jag.

Hurtiga och wackra tidsfördrif äro så mycket mera mitt ögnamål härwid, som iaa til annat mig icke förbundit. Små nätta Historier och insliga sagor blifwa således innehållet af detta Bibliothek, och til en beynnelse wil jag hafwa äran presentera för Eder Richard Oberthon en skickelig yngling af goda egenskaper, som åstundar Ert sällskap.

Sluteligen wil jag ej lämna obemålt, det jag, til undwikande af hinder, både för Eder, för mig och för Boktryckaren, ornar småningom och efter hand meddela Eder några stycken af detta Bibliothek. Farer wäl. Wid Sybogen

den 1 Sept. 1770.

Snällborg.

Ri.

Första Afhandlingen.

Om

Richard Oberthons Son.

Richard Oberthon fylde snart sina aderton år. Han hade alt ifrån nijo års ålder studerat wid Universitetet i Oxford i tanka at der iflåda sig Prästkappan. Hans naturliga lynne, underhjelpet af hans Lärornästares möda, skulle, kan hända, i framtiden gjordt honom til ett lins i Engelska Kyrkan: om icke ödet ämnadt honom til andre förrättningar. Ingen liknade honom i ett uprigtigt, stadigt och böjeligt sinnelag, i en god och wältänkande själ, och et lyckligt utseende gaf hos honom så många kostbara gåfwor tillkänna. Hans wärdt war medelmättic hög, wäl stæld, ledig och otwungen. Hans lineamenter, tör hända; alt för wäl aspaga de, alt för fina för en karl, som önnu mer prydde af den skönaste hy, de wackra ste tänder och hår. Han tycktes wara född ömsint, men man förmärkte intet hos honom något teken til de häftiga passjoner, som oroa själen, och oftast föra henne på willostigar. Alla år skickades honom, på det nogaste, en måttelig summa, som war tillräckelig at påkosta hans underhåll och hans studier, inom hwilka föremål all hans dragtan sig instränkte. Korteligen, en stilla framtid tycktes, efter alt utseende wisa honom sin behagelig-

morgonrodn, när en Prästman ifrån en församling i nägden af Oxfort, kommer hastigt in i hans Kammar, med gråten i halsen, He! min fattige Richard! sade han til honom, hwad i ären at beklaga! I hafwen förlorat alt: Mistris Hallen är död.

Mistris Hallen, en Bryggare änka i Southam, i Grefskapet Warwick föga rik och utan barn, hade upfostradt Richard; hon påkostade hans underhåld i Oxfort; Prästen war bägges deras wän.

Wid denna utlåtelse Mistris Hallen är död, (hvilka ords hela påfölgd Oberthon ännu ej är hånda i all det wid kunde fatta) påminner han sig alt, hwarföre han war denna Gummans förbunden han rördes i sitt innersta, hans hjerta wardt beklämdt och hans ögon flöto i tårar.

Gråten min wän, gråten, sade den gode Prästen och omslammade honom, jag tycker om dese prof af Ebert förträffeliga sinnelag; gråten, dessa tårar äro icke mistänkta. De äro söte i jämförelse emot dem, som i måsten falla öfwer eder sielf.

Hwad har jag ännu at bearåta, frågade Richard, sedan jag förlorat den som war mig i Moders stället?

Ja, min gode; swarade Prästen, hon företrodde en Moders ställe, och I hafwen ingen som är det efter henne; nu ären I lömnad at tidens och ödets behag. I måsten nu ensam och utan hjelp draga er fram i ett Lidelwark, där
Gif.

gissmildheten icke mera sköjjes och där människofärliken nästan förkolnat. J Måste fara ifrån Oxfort, min wän. Öfwergifwa mina studier, frågade Richard? Och hwem skulle wäl sätta Ge i stånd at fullfölja dem? insöu Prästen. Läs en, Läs en detta bref ifrån Mistriß Hallens giriga och obarmhertiga arfwinge.

Til Herr Borton Hof-Präst på Woodstocks Slott.

"Jöland min afledna Systers, Mistriß Hallens
"papper, finner jag många af edra bref
"Min Herre, och i synnerhet det sista J haft
"Wödan at skrifa, med ständig begäran
"om penningar för en ung studerande wid Ox-
"ford. Arfwet är icke tillräckligt at underhålla
"någon klient af det slaget. Min Syster har
"gjordt både sig och oss mycken orätt, medelst de
"löjeliga utgifter hon åtagit sig för den personen.
"Och jag för min del, undrar mycket, huru hon
"kunnat i en sådan omständighet finna et Om-
"bud af edert stånd, min Herre, som hade bordt
"föreställa henne . . . här woro någgra
"rader öfwerstrukne och uttagne.) Ware
"härmed huru det wil, så skolen J min Herre,
"göra mig Eder mycket förbunden, om J ej yt-
"terligare med dessa ansökningar beswären den,
"som då lefwer er tjenarinna Anna Gluste.

O himmel! ropade Richard och uplyste ögonen, huru förnedrande är icke detta för mig? Och huru skamligt warda icke Mistriß Hallens hennes wälgärningar förebrädde?

Läst böcker, min wän; I Kännan icke människor-
 England har i förra tider alstrat et slägte, til ut-
 seendet mera hårdt än wi, men det wor icke des
 mindre wänfärdigt, upritigt och wälgörande. Wä-
 ra nu warande Engelsmän, utwärtas mera hys-
 sade, begifne på öfwerflöd, på frögeri, på gi-
 righet, som är fölghden där af, hafwa inwärtas,
 och i sielwa wärket affklädt sig all människofjär-
 lek; de hafwa förlorat ända til och med den ö-
 delmodiga och uplysta rörelsen, som gjorde dem
 upmärksamma om friheten; de hafwa anannat en
 oförsynt galenskap, och löpa som blinda trälde-
 men i sammen, för at förskaffa sig medel at bibe-
 hålla sit prål och sina ordenteligheter. Uff! min
 wän, skolen i wänta hjelp af en Hertig, en Lord
 en Friherre? Om edra lyckeliga egenkappr hos
 någon af dem upwäkte en gnista af ömhet och om-
 wårdnad, om i skullen föreställa eder den dörag-
 tiga inöjeligheten, at bibehålla eder i des gunst,
 så måsten i förgåta eder sielf i en oafbruten fädja
 af nedriga willfarigheter. Medeltolket, som är
 emellan dessa och sielwa hopen, förbryllade af en
 otidig åhåga at likna de förra i titlar och höghet,
 efter ölla inmedlert id deras förskämde seder-
 En förnedrad Nation! En bortskämd! en omwärdig,
 Nation s s s sätten eder öfwer henne min
 wän, och gören ingen räkning på henne = =

Men hwad skal då bliwa af mig, inföllt alt
 Oberthon, med en mer och mer sorgsen och jäms-
 merlig röst?

Jag har redan sade Presten, öfwerwägat ab-
 la de lemnadsfatt jag skulle kunna hafwa at gifwa
 eder til wal, Man kunde förestå eder i något
 2 5 rikt

rikt hus til läromästare och handledare för
 någon ung Herre; men i ynglinga-åren, sen I
 sjelf ut som et barn, och ingen skulle drifva anför-
 tro er et sådant wärk. Krigsståndet skulle wara
 godt, om man krigade för bättre orsaker; men In-
 gelandes interesse är aldeles stridande emot de
 twifligheter, för hwilka man nu utblottar det
 både på folk och pengar. Man behöfwer gällan-
 de föreskrifter för at erhålla de lägsta tjänster,
 och dessa spåda lemman upworne under studerin-
 gens stillhet, skulle aldrig kunna uthärda deswa-
 righeter som åtfölja Bandleret och Mousqueten
 I hafwen omtänka och heder, och i skullen, kan
 hända, förlora dessa egenskaper ibland en tropp,
 som med huga och slag måste drifwas emot sien-
 den. Til at blifwa Soldat, min wän, fordras
 fem fots och sex tumms längd, rörlighet och här-
 dighet: alt det öfriga är onyttigt och kan hända
 skadeligt. I åren icke nog ung, at blifwa Sjö-
 man: man måste ifrån spådare bärndomen wän-
 jas til detta lefnadsfatt, ja des utöfning måste
 tika som inympas i sjelfwa blodet. Reddaren
 eller Wäpnaren, utan annan affiat än winsten af
 de förslag han sig företager at wärkställa, är al-
 tid fallen för hushållning, han skulle anseder för
 en öfwerflöds smund, hwarmed han ej wille be-
 lasta sit Skepp. I skullen ännu kunna lära et
 handwärf, men därtill fordras läropenningar.
 Ack! mitt barn, jag ryser at säga er det enda
 medel, som än är öfrigt, för at i det bästa Land
 i werlden förskaffa eder det som jorden friföfligt
 åfwen under de hårdaste lufstref, består, jäm-
 wäl dem som lefwa utan samhällen och utan nå-
 ringar, och dem wi kalla wilda. I
 måsten antaga tjänst. Ikläda mig dräng-
 råc

räcken, ropade Richard helt bedröfwad
ja min wän

Prästens tal hade för ändamål at smaningom genom mindre förskräckande af ättningar föra Richard til detta obehageliga fall; men han war icke beredd därpå. Född utan högfärd, hade han dock en ädelhet i själen, som icke tillät honom, at utan de stridafse tårar betrakta sig i det nya och oöwäntade tillstånd: hwaruti man nu wille kasta honom. Prästen sötte at aftorka dem, men han kunde icke stamma deras källa.

Swarsföre tagen I så illa wid eder, min kära Richard? sade han til honom. Det lefnads-sätt, som jag föreslår eder är förnedrande, men I hafwen intet at wälja uppå, och bygden förädlar allt. I skolen icke hafwa et tjenstehjons sinne, I skolen wintägga er om edra skuldigheters i agttagande, och sedan I blifwit Edra Herrar nödig, skola de fatta ömhet för eder. I stället at med edra likar föra et lättjefullt lif, skolen i uti hemlighet nyodla ert sinne och ert förnuft i de öfningar där i hafwen gjordt så god början: och i torden, kan hända, en dag röna samma lyckeliga öde, som min wän Herr Pighman. Han war betjent hos Sir Charles Herford, wårt Sändebud i Constantinopel: den så wanliga smittan därstädes, tillika med en annan åkomma, lade bågge denne Ministers Secreterare i grafwen. Sir Herfford hade angeläana och hemliga ärender at affärda; han wiste at Pibleman war pålitelig, tyglåten och ärlig, han nyttjade honom och war nögd. Swad hände? min kära Oberthon, Min wän har nu mera satt sig i ro uti Grefskapet
Nort

Wortfolk, med hundrade punds lifränta, och allas högaktning, som kända honom. Wären behjertad; man behöfwer mera mod och sinnesstyrka, i sänkningén än i uphöjningen, i synnerhet om slutningen är då förmycket brant; men för all ting bibehållen något af den frimodighet som skal stadga ert beslut, följén den samma och i skolen blifwa warse, det man kan wara i det ringaste stånd, utan at wara förnedrad.

Det föreslagna medel war motbjudande, men man gjorde honom däraf en nödwändighet. Hans otillräckeliga årsfarenhet hindrade honom at uptänka hederligare utvägar. Han måste fatta sitt beslut, han gjorde som alla böjeliga och godtrogna själar, han trampade sin egenkärlek och äfwen sitt förnuft under föttrén, och han öfwerantwardade sig utan förbehåll i sin wåns wård.

Han måste taga afsked af Akademien, af sitt wårdfolk, af de få han hade känt i Oxfort. Prästen hjälpte honom wid dessa små höfligheters förrättande: En moders död och trångande angelägenheter föregöfwo, som ordsak til den hastiga afresan; den blef icke heller upskuten längre, än til samma aften. Sedan Richard wändt i penningar alt hwad som uti hans nya stånd wore honom onyttigt, upstiger han på Chaisen bakom sin wån, och är honom följaktig til Woodstocks Slott. Magister Borton underrättar honom då om hela planen, och om de mått han redan tagit för at påskynda dess wärksällighet. I hastwen icke mer än fem och tingu Guineer, min wån; de äro alt för otillräckeliga, och i kunnén icke nog sika at söka er lägenhet. I måsten begifwa eder så långt möjligst är ifrån Oxfort, och de kringlig

liggande Orter: nödwändigheten däraf sinnen I
 sjelf utan ytterligare bewis. Jag har en släg-
 tinge, Kyrkoherden i Buttors församling, i
 Grefskapet Devon några mil ifrån Excester. Hans
 Prästgåld är wäl föga anseeligt, men han har den
 lyktan, at wara något betydande i orten. Jag
 har redan skrifwit honom til om eder och berättat
 honom den del af ert lefnadslopp, som kunde måst
 bringa honom på er sida. Jag har fått swar,
 han hoppas kunna bidra till er önskan: sen här
 min häst, hasten eder.

Richard kom til Buttorff. Kyrkoherden tog
 emot honom med godhet; men sjelfwa denna hans
 godhet hade någon ting tryckande med sig. Min
 fattige gosse, sade han honom, man skal bjuda
 til likt och olikt, för at hjälpa er. Goda tje-
 ner äro swära at få; men det skulle wara alt för
 illa, om ej någon nåsvis herrtjenare inuom
 ett par månader drifwen ifrån något hederligt
 hus här i någden. Anmald af mig, hoppas jag
 det ej skal mislyckas för eder, men sedan kom-
 mer på edert eget upförande an, huru i blifwen
 bibehållen.

Richard hade aldrig förestält sig, at några
 swårigheter eller omgångar skulle yppa sig, då
 man sökte en så ringa beställning. Han frågade
 Kyrkoherden allvarsamt, om där wara flugels-
 män ibland betjeninaen i de hus, om hwilka man
 talade för honom. Man antager oäurna andra,
 swarade Prästen. Detta swar war för honom ett
 nytt ämne til förundran. Huru wore det möj-
 liat, at ibland ett fritt folk finna så många, be-
 gärliga at tjena! Innesluten inuom sina studerin-
 gar, hade han ansetit sina medborgare, som
 Roms och Spartas fordna Juvånare, och han
 wän.

tvåntade, kan hända, at finna sina Ungländare, omgifne af Hiloter eller Cepadociska slafwar. Han slutade deraf, at et Lands allmänna wäl- måga icke altid wär ar på alla enskilda lemar där- af, och han förestälte sig straxt, at Ungland mät- te innehålla en stor mängd af lika så olyckeligt folk som han; ty han kunde aldrig tro annat, än den yttersta nöd kunna bringa en människa, at genom wal af et sådant lefnadsfatt, besläcka den wäcrafte titul i werlden, at wara en fri med- lem af Stor-britannien.

Nu är ändteligen Richard boende i Buttorfs by, där han inhyrt sig på et litet näringsställe, och lefde nog sparsamt, men utkostade ändock mer än hans förmåga wille tillåta, och wäntade tåligt hwad wärkan hans nya beskyddares god- het kunde hafwa. Tre Månader hade gådt för- bi under en så smärtande tillställning, och hans medel woro snart förtårde. Ledigheter hade wa- rit, men andra hade förekommit honom, han hade blifwit arsehd, som för swag och ömtålig. Ändteligen skickade Prästen en morgon efter ho- nom: Min wän, nu hafwen i tjänst: stig bak på min wagn, wi skola fara åt Clostern, til Sir Thomas Nettling, Baronnet, i skolen påa upp Milady, i kunnan aldrig komma i bättre hus: Hästarne woro isspända, de reste åstad.

Sir Georges Nettling, en bland de rikaste Baroneter i Ungland, föratio fem år gammal, hade hwarken dygder eller laster. Som han war god gifware, fant man lätteligen, at han warit frukostig om han ej blifwit född därtil alt för rik; men smickrare som kringhwärfte honom i hans ungdom, och gifwit honom nå- gon

gon ärfarenhet om deras flärd, hade sett honom i den tanka, det människorna i allmänhet ej woro värde at göra godt af berädt mod. Man såg honom därför snarare låta sina penningar fara, än at han kunde sägas använda dem. Han hade alt för liten insigt, alt för mycket andra af nöden, för at vara werldsföragtare. Han war begifwen på sällskap, utan at finna nöje däri. Med Herrskaperne sina grannar hölt han bord, utan at han brydde sig om dem, och för syn skull jagade han sig både trött och utmattad. I ridande kunde ingen wisa sig så enwis och häftig som han: han slog wad om otroliga penningesummor, och satte altid någon på påst, som

I London hölt han sig om dagen på en Källare, men sparsamt; om natten såg man honom i alla de hus, där spel och andra samlingar höllas; Han stälte sig mycket nitiss och beärlig efter winning, utan at wara det. På Bälhusen blandade han sig stundom med menigheten, för at synas folkvän; på Farhall och Kemeland, dansade han med grisetter, för at synas lätt sinnig. Han wisie sig på Hofwet, för at synas förnäm. Han omgifs med Hertigar och Lordar, sökte deras förtroligbet genom allahanda wägar, och hoppades, at man omsider skulle förblanda honom med dem; Men han war den enda, som sielf kunde förglömma datum af des Adelsbref: det war alt för färskt. Ledamot af Underhuset, war han altid Ministeren tilgifwen, ehurudan den ock war. Sådan war Sir Georges i allmänna lefwernet. I det enskyldta, war han artig omgångesman. Han war god Husbonde, på någon liten hetfighet och öfwerilning när han hade så hög tanka om alt hwad honom tilhörde,

at det i hans ögon hade dubbelt värde. En häst, som kostat trettio Guineer i inköp, hade knapt stått åtta dagar i hans stall, innan han wore värd sextio. Samma begrepp gjorde han sig om sina Gods, sin släkt, sin betjening. Lady Mettling, hans Fru wor den enda af hans tillhörigheter, som war härifrån undantagen. Han talte om henne med all öwäldighet, lefde kallsinigt med henne; och om man endast betraktat honom på denna sidan, skulle man tagit honom, hos hwilken man eljest ej kunde blifwa någon caractere warse, för en sanfkyldig Engländer, ja! för en af de yppersta Mylorder i de tre Riken.

Lady Mettling, några år yngre än hennes man, hade tillwant sig i hans omgång, och war blefwen äfwen så myndig som han.

I hennes ungdom hade hon gjort en resa til Paris. Hon hade där nästan dött af ledsnad. Allt hade syntts henne kärst och orimligt. Efter sin återkomst, fylde hon London och Genjuden i Devonshire med berättelser om hwad artigheter och utwalda saker hon sedt i Frankrike.

I unga åren hade hon haft wacker utseende, hon bibehöllt ännu på skönheten sina anspråk, wäl eller illa utförda, trodde sig om snille och kwickhet, och wille koste hwad det kunde, göra folk upmärksamma på sig. Det lyckades henne också, genom det besynnerliga sätt, at i London kundgöra Landbygdens löjeligheter och där åter utpeka Stadens wedertwördigheter. I London stälde hon sig därför, som god hushållerska; ämnen af Landtwärket tröto henne aldrig, och hon berömde ouphörligen landtleiwernets behagligheter. När hon kom tilbakas til sitt gods, språkade hon beständigt om Hof-äfwentyr, om Sta-

Staden, om Comedien, som Föreläsningar, om gångbara Romaner. Hon ansåg Landt-Adelen, som Idioter och wettlösa; emottog deras Fruentimmer med öfwerdrifwen höflighet, utspådd med någon utsökt och missfirmande wärdslöshet. På dessa små nycker när, kunde man lefwa med henne, som med Baronetten, hennes Mann.

Miss Dorothea Nettling, enda plantan af Baronetens och hans Frus ägteuskap, ämnad af sina käräffeliga Föräldrar, til det förnämliga anbud, förenade med mycken skönhet, ett ömt och wälartadt sinne, en god själ, och ett behageligt upförande. Hennes upförstran war försunnad, emedan hennes föräldrars caractere icke tillät dem, at gå henne til handa med en förnustig och stadig eftersyn: ingen af dem hade nog skickelighet därtil, och på wist sätt brydde de sig icke heller därom. Sir Georges fant intet så behageligt hos Miss Dorothea, som at hon war hans dotter. Lady Nettling ansåg henne altför wacker, at hålla henne i London, och trodde at en liten Landsort ej heller war tillräckelig at tillkapa henne. Hon förwiste henne därföre i sitt rum, föga angelägen at se henne winna beleswenhet, skickelighet och kundskaper.

Miss Dorothea, som nu war sjutton år gammal, och hwars förstånd under den slags enslighet i hwilken hon varit innesluten, hade af egen drift sökt sig dager, lät nu mera ingen ting gå frugtlost förbi, som kunde förskaffa henne den upförstran, hwilken man tycker wägra henne. Det hade fallit hennes Mor in, at för syn skull, någon tid hålla en Italiensk Musiens i huset. Miss Dorothea hade mycket begagnat sig af denna Konstnästarens föreläsningar, och genom en Fran-

syss Kammar Jungfru, som länge varit i Mye-
ladys tjenst, förwårkwade hon sig tämmelig färd-
dighet i Franska språket.

Sådant war nu Richards tilämnade Herr-
skap. Clostern, et Slott där de hade deras för-
nämsa säte, låg sex mil. ifrån Buttorf. Denna
wäg lades snart til rygg. Man annåker en-
til betjänt; man frågar hwadan han kommer;
man beskådar hans skapnad: dessa omständigheter
äro af alt för ringa betydelse för at tarfwa be-
skrifning. Om något skulle gifwa ett nytt anse-
ende åt detta nog wanliga tilfälle, så war det at
se huru högeligen brydd och uprörd Richard war.
Det närwarande och det tillkommande gjorde ho-
nom lika bekymmer och skam. Han kunde icke
såga ett ord til de frågor man gjorde honom;
Kyrkoherden swarade i hans ställe, efter den för-
reskrift Hof-Prästern gifwit honom. Richard åter
hemsk och missnögd, til en brottlig, som
skal afhöra sin dom, ansåg sig lika olyckelig,
om han skulle få afflag eller blifwa antagen.
Han frugtade det ena, och båkwade för det an-
dra. Behageligheterne, äfwen de måst ned-
slagna, äro ändock alltid behageligheter. Han
rodnade som en blod, men sielfwa rodnan up-
lifwade hans ansigte. Med fälda händer, ned-
slagna ögon, kroppen i oordentelig ställning,
hade han ända ett ödelt utseende, och syntes
ända wäl wårt: Han kunde icke gjöra en enda
wändning, som såg afwog ut, och sielfwa hans
tystnad hade något talande med sig.

Milady befalte Foible, så war den Fran-
syska Kammar-Jungfruens namn, at låta ho-
nom iföra sig Livreet: Klädning en war ny
och såg helt grann och pryddande ut, så snart
han

han fick den på sig. Fruen wiste sig någd med försäket och befalte Jungfru Foible ledsaga den nya betjenten til spiskammaren: ett anbud, som hon med all förnöjelse emottog.

Kom nu, Richard, sade han til honom, det är ert namn, Er person anstår Milady, det är icke hwar och en som har den lyckan: och i hafwen därmed mycket wunnit. Utan af denna Ossian, han är ifrån Chicester, och detta enkelt öl är wälsmakande; wi dricka icke annat här på gubset = = han förtår intet. Han faller tårar! = = = I gråten Richard! är det af glädje? I kännen er lucka, och jag unnar er den = = = Utan då. Sen på mig = = I hafwen wackra ögon. Allt sedan den dag Mylady och jag soro ifrån Paris, har jag intet sedt en så behagelig persedel = = = men åten då = = =

Richard beqwämde sig ändteligen därtil = =
 Å, sade Fribble, jag börjar blifwa någd med eder, dricken detta glas = = = I beagnen komma eder = = = I lären wäl skänka mig eder wänskap, Richard! Jag tror mig redan litet hafwa förtjänt den samma. Fruen beslutar aldrig något utan mitt råd: det kommer endast an på er, at blifwa allt bättre och bättre hos henne onserifwen. Jag skal säga eder, hwad i bören göra. I skolen hafwa mig af nöden Richard: där fordras ärfarenhet, finlighet til at kunna bibehålla sig i ett sådant hus, som detta; här är mycket folk, många af woga hufwunden, wettivillingar, småtänkt och ofskäligt folk = = = I ären Miladys fjerde Lakej = = = Sen på hennes öfriga kwinkolk; med dessa stora ögon, som äro skapade at se så

Hart; I skolen icke kunna tola dem: än edra Kammerater, dem måsten I fördraga; men förfossen eder icke med dem, jag förbjuder eder det = = Låt gå; ännu detta glas Richard, sen skole wi skynda oss, at ståda Miladys nattduksbord = = I sägen ingen ting! Talen dock med mig, = = finnen I Er wäl.

So men, min Jungfru, swarade Richard med ett bedröfwadt hjerta = = I skolen befinna er än bättre, fortfor Foible, åtminstone hoppas jag så: i afton skal jag gifwa eder ett kort begrep om vårt Herrskap, och hela huset. Läggen alt sådant på sinnet, och om i uti någon mätto bären eder illa til, skolen i aldrig kunna därtill skjuta skulden på Foibles elaka råd.

Richard hade fallit i goda händer: Jungfru Foible hade et ömt hjerta; et lekwande tycke hade nu tagit där sin uprinnelse, och långt ifrån at utplåna det samma; låt hon det med all förnöjelse taga de djupaste rötter.

Two eller tre dagar gingo förbi, utan at något märkwärdigt tildrog sig. Jungfru Foible, hade icke swårt at blifwa warse Richards förbehållna och bedröfwade utseende, som han ännu ej kunnat lägga bort; hon inbillade sig, at någon intwärts fråtande sorg wärlade detta hos honom, och understundom tilwitte hon honom des ringa förtroende för henne. Sedan Richard gjordt sina syflor med den aldrangaste ordentelighet ifrån sig, gick han alltid i sin kammare. Han laddes intet undwika sin nya bekantskap, men han sökte den samma icke heller. Foible anställte däröfwer blygsamma flaskomål. Hvad gören i uti eder kammare? sade hon

hon' til honom: ensligheten anstår endast folk,
som äro skapade för at göma sig undan; Sen e-
der i denna Spegel, Richard, ären i därtill äm-
nad?

Jag gömer mig icke, svarade han; jag tye-
fer om at vara sysselsatt: Jag läser . . .
Nef om i Kunden Fransyska, sade Jungfru . . .
Jag kan något, återtog Richard . . . Se
hvilken liten förträffelig goske! utbrast Foible,
han kan Fransyska. . . . Jag wil vara er
Språkmästarinna, och göra er fullkomlig: Jag
måste lära er en af mina hem-wisor . . . Då
sång Jungfru Foible en vers af en nog kring-
spridd slagdänga. Richard gaf wika för fressel-
sen, at ock wisa hwad han kunde: Han sång
Seconden: Uttalet war felagtigt; men rösten
war tillöfswad och Musicalisk. Foible hade så när
blifwit förwånad. U, wi måste sjunga tillsam-
mans, sade hon: Jag skal underwisa er, så myc-
ket i willen. Miss Dorothea hade kunnat få full-
komna sig med mig; wi hade hunnit långt nog,
men en Italiensk landstrykare, som kom hit för-
ledit år, har förbryllat henne aldeles. Ut sedan
hans bortresa, iannar hon öfphörligen de Swa-
nesånger han lärt henne. Det som står i hörnet
i förstugan här ute, och liknar en slags koffert,
är ännu en kwarleswa efter denna mannen: det
är hans Spinnett . . . Et Claver! föll Ri-
chard henne genast i talet? . . . Ja, svarade
Foible, men allt är där i ordning: så länge det
gaf något ljud ifrån sig, aflät hon aldrig at stäm-
ma des thoner efter sina Italienska Urier. Jag
skulle lära henne mitt språk, detta hindrade hen-
nes framsteg, och efter jag älskade hen-
ne uprigtigt, har jag bragt detta Instrument til
tysta

tyfnad, som så ofta bedrog henne at förnöta tiden utan gagn. Det är sant, Richard: jag tror at i intet misshagen Miss Dorothea. Jag har blifwit warse, at hon ofta sedt på er med förnögdade och äfwen med blida ögon. Richard slog ner sina och rodnade, wid det Foible sade detta. Tordes jag fråga eder min Jungfru, inföll han om Sir Georges och Milady äro äfwen nöjde med min tjenst. Morlady, åter tog Foible, älskar allt hwad jag älskar: det är jag, som styrer hennes tycken, likasom jag påsätter boarne sina Myxor och bonader. Hwad Barometen bekräftar: såsom i woren tre fjerdelar samre, skulle det ändå i hans ögon wara nog, at I uti åtta dagar warit i hans tjenst, han skulle icke bortbyta er emot någon af Romerska Kejsarens Heidukar.

Medan Foible talade, försökte Richard Klaveret, och rörde det samma, såsom en den där någorlunda war hemma i Konsten. Spade Foible, med förundran, Kunnen i spela på Klaver? något litet, swarade Richard, och om jag fick betiena mig af detta, skulle jag sika til at fatta det i ordning. Vår det i er kamnare, min wår, sade Jungfrun. Jag kan utan til Couperias Herdskwäden och skal wisa er dem.

Under den tiden Richard war wid Meademiën, och imillan sina allwarsammare påromål, lättade han sina sinnen med Musikaliska öfningar. Han hade godt gehör, fattade lätt, war trägen och hade afordt framsteg. Sen han nu war bleswen mästare öfwer Klaveret, hemtar han ifrån exister hwad som behöfdes til at laga det samma, och Jungfru Foible fant sig snart

snart mer än en gång nödsakad at genom ny-
 Felhölet til hans Kammare höra hans öfvin-
 gar; ty han läste sig alltid inne, under före-
 gifwande, at icke blifwa oroad i sina förrätt-
 ningar.

Så mycken kallfinniighet gjorde icke Jung-
 fru Foible miglunt. Det hjerta hon föresatt
 sig at intaga, war ännu omant, en sträng up-
 forstran hade afhållit det ifrån all slags kär-
 leks-handel; men man wiste henne någon wän-
 skap, lite förtroende, och om man ändå syn-
 tes alt för kallfinnig för henne, så tycktes man
 wara af is emot hela den öfriga naturen.
 Man bygge et helt systeme af hopp, grundadt
 på ännu swagare inbillningar. Lady Nett-
 ling war friskostig, Jungfrun hade dragit nyt-
 ta af denna lägenhet, och förwärfwat sig en
 liten måttelig penning; man kunde låta se ett
 giftermål, en galanteri-bod i London, och om
 inbillningen om en sådan näring, uti hwilken
 den wackraste man i werlden tog del, war för-
 tusande för det hufwud, som antagit den sam-
 ma, så twiflade man icke, at ju en yngling,
 hwars öde bragt honom i den hårda omstän-
 digheten, at draga drängräcken, borde med ny-
 räkta händer antaga ett sådant anbud.

Foible war trettio fem år gammal, hade
 ännu nog frisk hy, lifligt anseende, wacker
 wäxt; hennes åtbörder, af naturen otrouagne,
 tycktes wara det ännu mera, då man jäm-
 förde dem med de infödda Ungelskorne af hen-
 nes stånd; ju mer hon betraktade sig sielf, ju
 farligare fant hon sig wara; men hwarken
 hennes förslager eller hennes behageligheter ha-
 de någon wärkan på Richards hjerta. En o-

lyckelig omständighet hade fastat honom i de nedriga tillstånd, hvaruti han sig nu befant, men hans sinne behölt ändå någon inwärtas högdragenhet. Han hoppades en gång kunna draga sig därutur. Ut med oifwar ställa sig med ett tjenssebjon, hade för emärdeliga tider förhållit honom däruti, och at på annat sätt nyttia Jungfru Toibles swaghet, stridde emot både hans upfostran, och seder. Han ock händade, at en ädlare böjelse, mindre passande med hans nu warande stånd, och hwilken skalle herla hans lifstid röda hos honom, hade redan tagit sin uprinnelse i hans hjerta. Han såg dageligen under måltiderne Miss Dorothea, och kunde icke annat än blifwa rörd af de ömra och ofonflade behagligheter, som framlyste uti allt hwad denna unga skönheten sig företog. Om han rådde hennes ögnakast, tycktes honom, at de blixtrade. Han slog straxt ner sina ögon, intagen af en inwärtas srolighet, som han ännu icke wesse at göra upmärksamhet på. Med något mera årfarenhet och kunskhet, hade han, som war så förständig, aldrig underlåtit, at kwäfwa denna böjelse i sin början, och genom en hastig flykt wila för faran; men det war så bestårt, at han ej skulle blifwa henne warsc, förr än det war försent, och hans förnust blifwit aldeles kufwad.

Imedlertid begynte hans sjuka allt mer och mer at angripa honom. Målet at dageligen under måltids-timarne se Miss Nettling utplånande hos honom minnet af hans nedriga tillstånd, och försötnade de lediga stunder, af den öfriga dagen, som han fick tilbringa i sin kammare. Oförmärkt för honom sjelf begynte

te hans måsta bryderi och tidsfördrif i denna
 enslighet at syfta på Miss Dorothea. Hit-
 intills hade endast hurtiga stycken varit i
 hans smak, rörelsen och instämningen satte
 han öfwer sjelfwa ordens afpassning; nu åter
 fattade han tröcke för de öma och beteckande,
 och Jungfru Soible hade mer än en gång det
 misnöjet at genom nyckelhålet se honom li-
 som komma utom sig, då han spelade de It-
 talieniska stycken, som hon wänjades wid: änd-
 teligen förlorar hon allt tålamod: med tåta
 slag på dörren, twingaar hon Richard at släp-
 pa henne in. I blifwen tofug, min wän,
 sade hon; Jag wä icke mera undra på, at se
 er så brydd, så ångslig: I skolen bringa eder
 döden på halsen med edra sorgetoner. De de
 Italienarne! de hafwa fördrifwit glättighe-
 ten ur Europen, och hafwa på fem, eller sex
 år bidragit mera til mjältjukan, än Tidnings-
 läsandet, stenkåls röken, Prodryrilonens spökeller.
 The och Pounchdrickandet, och andra starka sa-
 fers förtäring. Spelen Skotska dansar och liv-
 stycken, efter I för min skul hater den Fran-
 ska Musiken. Men om I kunna ei låta säaa-
 eder, utan fortfaren at slappla fram dessa öm-
 feliga flago-wiser, skal jag bryta up löset,
 och så ställa Klaweret, at I ei mera skolen
 vara nog stiekelig at spela därpå.

Soibles ankomst och tillwäntelser hade ryckt
 Richard ur en belägenhet, där hela hans wä-
 sende war, som en andes, och då kroyen war
 lifasom fördjupad i sömn. Under fångentwecte han sig
 se Miss Dorothea, och denna lustiga inbillning lät
 honom utföra de öma och beteckande thoner,
 som så förargade Jungfru Soible. Omföber
 B 5 sana

jag gifwa honom rätt, han förrättar sina sysslor med oförtrutenhet, frarare mer än mindre, och har ingen annan darskap, än at höra på Foible; Hon är illistig, och torde föra honom lånat at nog; hon är beständigt omkring honom; jag finner honom redan nog ombytt . . .

Nog utaf Mollie, sade Miss Dorothea, om i blifwen i morgon warse, at Richard Musicerar i sin kammare, och om han är allena, så sägen mig til; jag har lust at höra det. Jag wöre nögd om Meßer Pamphiles Klaver kunde gifwa mig någon thon.

Klåckan tio den andra dagen, kom Mollie och tillfode sin Fröken. All ting war tyft i Slottet. Sir Georges war på jagt, Foible sysslofatt at klåda Miladu, och Richard hölt på med sina öfningar. Miss Dorothea går åstad och lysnar genom nyckelhålet. Hon wåntade wäl något af honom, som war öfwer tjenskebjons ståndet, men hon war långt ifrån at föreställa sig, det han skulle med sången kunna instämna på Klaweret. Han kom i det samma af en händelse, at spela en Italiensk Aria, som war sammansatt i England, och ganska begärlig. Miss hade gärna welat lära den samma, men sedan Meßer Pamphile for bort, trodde hon det wara omöjligt. Hon hade nästan klappat på dörren och befalt Richard öppna den samma; men det ran henne straxt i hagen, at hon redan gjordt ett förhastadt seg, som ej wågade sig, hwarken för hennes kön, hennes ålder, eller hennes stånd; med oroliga stann kles hon fördenstul utför trapperne, dock i den fulla föresats, at til sin underwisning nyttja denne unga Musikantens gåfwor, tår hända mera än hon

Hon hade bordt göra för sin egen ro och stillhet skull. Under den härpå följande måltiden, fastade hon ofta ögonen på honom. Utan twifwel hade hon wäl tilförene blifwit hans wackra utseende warse, Men hon hade aldrig gifwit däruppå någon agt. Hans lineamenter, hans förträffeliga wärt hade wäl i allmänhet syntz henne behageliga; men sjelfwa ansigtet och kroppens hela öfriga ställning, hade undgådt hennes uppmärksamhet; den blef nu hos henne wärt, hon suckade, och denna första sucken hade sit uphof af en medlidande kånsla, och en uprunnen be-
tragtelse, huru så lyckeliga gåfwor skulle kunna wara tildelte en, den där ej annat wore bestårt, än at tilbringa lifwet i tjenstehjons ståndet! Miss Dorotheas tankar målade sig uttryckeligen i hennes ögnakast. Richard råkade dem. De gingo ända in i hans innersta, han kände en o-
beskrifwelig oro och förwirring. Hans återståen-
de syglor skingrade något hans brydda siune, til des aftonmåltiden inföll, som förde honom i samma belägenhet. Richard förmådde icke äta; han gick tillbaka i sin kammare; hans hjerta war så beklämt, at han knapt kunde andas. Han lade sig ned och fastade sig i sängen, utan at kunna tilluta ögonen, och han steg långt tröttare upp, än då han lade sig.

Miss Dorothea war icke mindre tankfull om den Nretten, som hon hade hört. Hennes tycke för Musikken fördubblades genom hennes föräldrars försammelse, at gifwa henne utwäg til färdighets inhämtande därutinnan. Men hwad medel skulle hon wäl widtaga för at få blifwa af Richard underwisad på Klawe-
ret? At i deuna underhandling betjena sig af

Hoible tyckte hon wara sig owardigt; wände hon sig til Milady, torde hon få snubbor. Hon förmente sig både lättare och bättre kunna genom Sir Georges sielf härutinnan wita na sitt ändomål. Hennes far plågade ofta förnä henne at sjunga. Hon hade i hans tycke, den bästa röst i hela Irland, och som hon wille synas förnä, hwilade hon gärna några takter af de stycken, som woro mäst almode, och hon kunde öfwerkomma. Han war merendels wan, at tralla fram en half reprise utaf Miss Dorotheas Lif-ariette. He! sade han til sin dotter, om du kunde den; den är alt förwacker: Missris Bel, war Grann-Fru, inbillar sig sjunga den wäl; det är ömfeligt at höra = = = Men det kunde låta sig göra, min far inföll Dorothea; det säges at Richard, Miladys Lakej, låter höra den samma oförlitneligen = = = Han! sade Sir Georges: det faller mig icke underligt före. Calender, min Hfenerare, och som under de sex månader han war här, war bleswen den hurtigaste Lägare i Europen: han är wid Dyperan i winter. Du säger, at Richard sjunger; har någon hört honom? = = = Min Kammarpiga, Molli har berättat så för mig, swarade Dorothea = = = A, sade Baronnetten, Molli är kunnare i Musik; men min far fortfor Dorothea, han spelar tillika på Klaweret; han har satt Messer Pamphiles i ordning = = = Huru! han är tilwärfare! A han är en snäll gosse.

Barnneten begynner blifwa pickhägad, at höra den nya virtuosen, Richard måste lämna alt hwad han hade under händer: Klaweret

ret blef i en hast nedburit; det ställes i ett litet lusthus, som låg på jordslätten i trädgården.

Richard hade aldrig spelt i närvaro af någon annan, än en ganska god Måstare wid Universitetet i Oxfort, som underwisat honom. Hans Herres nyfikenhet, begärlighet och brådskan försatte honom i yttersta bryderie: Blyg af naturen, war han nog fallen at mistro sin egen skickelighet. Han sätter sig ned, noterne ligga för hans ögon, Klaveret har han under sina händer, men han hade ändå nåppeligen funnit en thon eller en not, om intet Miss Dorothea med en ånglaröst sagt åt honom: men sjungen då Richard. Wid denna befallningen, hwars wåde han kände i all dess widd, gjorde han ändteligen början.

Först war hans röst något skälfwande, efter hand blef han mer och mer oförsagd, så at hans förhållande behagade hela sällskapet, och bragte Baronneten, at af full hals ropa om detta underwark.

Milady hörde detta ända in i sina rum, och wille weta orsaken därtill, Man berättade henne den. Jungfru Foible, som nu såg sin afgud på altaret, wärlade emellan glädje och oro. Milady sade kallsinigt; Sir Georges upfinner altid besynnerliga och owanliga ting. Han gick sedan sjelf in til henne, och försäkrade, at ingen ting wore så underbart. I måsten höra honom, Milady; I skolen falla dåröfwer i förundran, det skal behaga eder: Milady rykte på nacken, och man upsköt andra acten til eftermiddagen.

Hvarföre skola wi uppehålla oss wid så små omständigheter. Nog af: Richard sjunger; Miss Dorothea i sin ordning sjunger afwen- des, biträdd af Richard. Milady Nettling, Baroneten, hela släkten wänjer sig, at se arf- wingen i huset blifwa en lärjunge af Birtno- sen i Livriet. Mästaren war icke genomdrif- wen i Konsten; men - han hade en naturlig smak; han war trägen, oändeligen tålig; Lär- jungen hade håg och drift, där gjordes un- derbara framsteg, och all ting tycktes wara i bästa stic.

Jungfru Foible allena war icke nögd. Wil- le hon gifwa Miss Dorothea någon underwis- ning i Fransyska språket, hade man icke tid, at emottaga den samma. Utom Miladys små rum och " " " såg hon Richard nästan icke oftare än de åto. Han idrade sina stu- dier; lusthuset där Klawret war insatt. Hon kom wäl ibland och satte sig i hans krän, men han gjorde ingen uppmärksamhet på hen- ne. Någon af husfolket gick igenom, rum- met, träffade henne i en sådan ställning, begabbade henne til des, hon måste gå där- från.

Hon war wärfeligen får, och hennes til- stånd begynte blifwa odrägeligt. Efter hennes räkning borde intet Richard wara juft af Mar- mor.

Det föll henne straxt och utan någon grund in, at Richards fåsullöshet ändteligen blifwit kufwad af den waga Miss Dorotheas skönhet, hon följde dem med ögonen, och blef innom fort om sanningen häraf öfvertygad.

En dag hade hon stått sig bak om en skärm, under det Richard höll föreläsningar för Miss Dorothæa. Allt hvad som sadet war öfwerensstämmande med det göromål hwar med de syntes wara syftosatta; men sjelfwa rösten hade någon ting så ljust och ömt, at de tycktes säga hwarannan artigheter, iust då de som måst talade om Octaver, tapplatur och be-enol: I öfrigt, så mycken wälwilja, begifwenhet och eld i ögnafästen, så många afbrott i andedrägten, en orolighet, som så wäl lät märka sig igenom sina darrningar, at för en kännarinna war saken påtagelig.

Kundskaparen stiger fram ur sitt bakhåll. Rådshaden, som redan war nog stark, tyktes blifwa fördubblad: Man blef liksom litet hindrad af besöket, men oron gick öfwer, och man åter beghute sina öfningar med lika drift som förut, utan at bry sig med undersökningen om man hade et mistänkt witne eller intet.

Timan war all. Jungfru Foible gick Richard i förväg; han wille undwika henne, men hon tog honom i räcksförtet. Hon drager honom til sig. I Kolon ifte undslippa mig, sade hon, Jag måste tala med eder.

Ären I tokig, Richard? Eller hwad felas eder? I ären nog oförsynt, at nylösta edra ögon på war unga Fröken? I ären tår i henne, hon älskar er! Om Sir Georges och Milady hade därom den mindsta mistänka, skulle i blifwa handterad som en skärm, och morgondagen skulle i blifwa öfwerländ til Kolonierne, dömd til ewinnerlig landsflykt.

Man kan föreställa sig Richards förundran. Han war brottslig, utan at han wette det. Säger

at se sig anlagad, Kunde han på en stund icke svara.

Jag, sade han omsider til Jungfru Foible, jag skulle wara nog nedrig, at förråda et Herrskap, som är så wärdigt min tilgifwenhet och min wördnad! Jag skulle fördrista mig, at älska deras dotter! hon skulle älska mig! I ären sjelf tofug.

I ären åtminstone en oskyldig, inföll Foible, I weten icke hwad i gjören; I ären okunnig om edert tillstånd. Lärnen eder Lärjunge; eller skal min wänskap för eder och mitt nit för Herrskapet bringa mig at göra det, som wi frändeles torde ångra. Ställ er intet mera så löjelig för mig, jag skal ställa eder wid dessa infall. Hela detta onda kommer af edert egit fel min wän

Detta onda! inföll Richard, I begabben mig Jungfru, sade han; Jag har intet ondt och jag gör intet ondt. Jag finner nöje uti at gifwa Miss några Lektioner, och hon antaer dem med godhet; Sir Georges och Milady äro därmed nöjde men jag är det intet, sade Foible. Annu en gång, jag wil intet at Miss Dorothea skal blifwa hufvud-yr för en Lakej. och jag wil iniet at denne Lakejen emot sin wilja skal för hennes skull söras til Carolina. Man ser på oss. Jag nödgas gå ifrån eder. Låt eder kammar dörr stå öppen i aften, och jag skal säga eder ännu mera.

Richard gick ifrån Foible, i et tillstånd, som är swårt et afmåla, han stöt sig in i sin kammar

mare. Han wille icke årkänna den uplysning som foible gifwit honom; men det hade redan trängt sig in i hans innersta hjerta. Han ransakade sig sjelf. All den tid, som förflutit, innan han fick se Miss Dorothea, tycktes honom vara et intet, utur hwilket han nu hunnit framkomma, och om han lämnade henne, tycktes honom at samma intet wille honom alldeles upsluka. Alltid intagen af den största wördnad för henne, hade han låtit försöra sig af det nöjet, at se henne, at tala med henne, at tilbringa hela timmar i åtankan af henne. O Himmel! ropade han, skulle Foible hafwa sagt sant? skulle jag vara nog olyckelig, nog brottslig at älska? Det är bestämt; twungen af mitt olyckeliga öde, at antaga det nedrigaste tilstånd i werlden, med et hjerta betaget af en böjelse, som misfirmer minna wälgörare, dömd til de aldragrufweligaste afsägelsor, eller ämnad til straff och blygd, är döden det enda som mig återstår at önska, och jag måste söka honom. Men Foibles säger, at miss Dorothea älskar mig: det är icke möjlig. Uppfödd i öfwerflödes sköte, omgifwen af alla de förnäma anbud, som söka henne, har hon kunnat kasta några godhets blickar på en fattig gose, som hon tycker wara därtill owardig; men at hon skulle kunna älska mig; jag wore galen om jag wille inbilla mig sådant.

Sådane wore de betragtelser, som den stackars Richard nu gjorde. Foible afstympade dem med sitt krassande på dörren: han stälte sig först,

först, som han icke hörde, sedan som han wore sjuk, och han öpnade icke. Hon gick därifrån brinnande af harm; men war han i stånd at emottaga ett sådant besök?

Hon tilbragte en den oroligaste natt i werlden. Morgondagen gick han ner at förrätta sina göromål, förändrad, lika som man är efter en alswärlig sjukdom. I stället, at wid wanlig timma fortfara med föreläsningarne, gick han up i sin kammare. Lady Mettling, som af en händelse sigit tidigare upp än wanligt, fant sin dotter ensam wid Klaveret. Hwar är Lärromästaren? frågade hon. Miss Dorothea svarade: han är utan twifwel sysselsatt med annat, ty han påkar eljest uga på tiden. Lady Mettling befalte, at man skulle gå efter honom. Molli påtog sig ärendet med största förnöjelse. Hon trodde sig hafwa upletat, at dessa ljuderingar ingalunda woro i Foibles smak.

På Miladys befallning kommer Richard, han hade redan gått in i sina rum. Han wille gifwa några Lektioner, men darrar öfwer hela Kroppen. Swad felas eder Richard, frågade Miss Dorothea, med en röst: som kunnat röra de stenhårdaste, har något händt eder? ären i sjuk? = = = Nej, Miss svarade Richard, som ändå intet kunde komma sig före = = = Man har kanske gjort eder något emot; det skulle förarga mig: jag är mycket mon ont eder = = = Nej, Miss, man wisar mig mera godhet, än jag förtjenar, men jag har haft en elak natt = = = Kanske i hafwen elaka sängkläder Richard, jag skal säga åt Milady, och han skal

skal gifwa befallning : : : Jag besinner mig
wål i alla affcenden : : : Nej, Richard i ä-
ren alt för blug; jag känner ert wärde. Sir
Georgies och Milady kånna det jämte Miß.

Den fattige Richard war illa utkommen :
han trodde sig kunna blifwa skild wid bryderiet,
om han begynte Lektionen : : : Behagar
Miß sjunga? : : : Klätt gärna, swarade hon.
Låt oss beghuna med det lilla stycket af Signor
Annibal, som i gästwen mia förleden gårdag;
jag tror mig hafwa det samma wål öfwerläst :
det behagar mig mycke.

Fåromåstaren preludieerar med en darrande
hand, och Miß begynner. Meningen af det
partiet, som hon söng; war ungefärligen så här:
det war en duo.

Om I förstån mitt ögonspråk,

I märken jirart: Jag älskar eder.

Richards partie gaf en obeskriwelig oro til-
kånna. Bägge förestältes med så mycken san-
ning, at slutet på skådespelet hade när blifwit
sorgeligt. Miß utförde sin sång med ett särde-
les uttryck. Richard kommer genast ihåg Foi-
bles ord, tycker sig se sanningen däraf uti de
bägge sköna ögon, som ouphörligen wors fästade
på honom. Han blef innerligen betagen af en
owilhog glädje, af ånger, af ångslan, af sorg;
han mågtar ej längre emotstå så många sridiga
passions anlopp, han förwirras, han wacklar;
hon skuter sin stol tillbaka, wil stiga upp och gå
sin wäg; och han faller utan känsla ned til Miß.

Ds

Dorotheas fötter. Den unga Fröken, håpen, rörd och bekymrad, ropar på hjälp: Twå af husfolket komma, den sjuka bäres bort, och rycket om denna händelse blifwer Foible i samma ögonblick förebragt.

Hon klädde då Milady på hufvudet. Man kan döma om hennes bryderi: Hon skyndar sig det måste hon kan: det kostade Milady Nettling mer än ett hufvudhår: ändteligen wardt göromålet fulländadt, så godt det kunde ske i brådskan; Kammar Jungfrun, just som flyger till den sjukas säng. Han hade icke stängt om sig. Hvad felas eder på Richard? frågade hon honom. Ingen ting min Jungfru, swarade man henne med ett ledsamt och bekymmerfullt anseende. Jag går förolämpade i mig. Jag åt intet om astoneu. Jag har haft en sömnlös natt och nu har jag swimmat.

Intet annat, min vän? Döljen er intet för mig? frågade Jungfrun? Jag ären förbehållen emot mig, och i gören däruti illa. Kunnen i lita så mycket på någon som på mig? Otacksamme! Jag tilbedes dig och känner ingen högre lycka, än at få lefwa med dig.

Jag ber, min Jungfru, oroen mig intet, sade Richard. Jag har wänskap för eder: Jag håller mig eder förbunden för den i wisen mig; men jag skulle bedraga eder, om jag sökte inprägla hos er något mera. Jag beklagar er, om i fastat er sällhet wid at lefwa med mig. wi anstå ej hwarannan.

Odjur, royade Foible med ett bittert hjerta, jag ser orsaken til ditt förakt. Du kunde utstoffera det litet bättre om du wille; Jag är af en nation, som dina landsmän hata och söka på allt sätt at wantörda; men du tror mig icke wärd at afspisas med minsta skonsamhet: min person är dig förhatelig, du åstundar, at jag skal weta det; du tror mig owärdig din godhet, och din egenkärlek skulle lida, om du fick se saken taga ett annat utseende. Nå göra, jag säger dig det än en gång, du äreföraktne, du missbrukar den tillflykt, som dig här så friföstiät förwänes. Du är nog oförstånd, at älska Miss Dorothea, och du har bragt henne at älska dig

Döden ware öfwer eder, Jungfru, för det i driften tåla en sådan hädelse och försmädelse emot en sådan person, som både i och jag äro skyldige den djupaste wördnad Gån ut ur minn kammar, och nämnen aldrig för mig ett ord om de styggelser, som i inbillen eder, eller skal jag låta er ångra eder fitalighet . . .

Ingen i werlden kunde wara fogeligare än Richard. Nu kände hon för första gången en lågande wrede. Ehuru intagen själen är af någon häftig passion, blifwer hon dock öppen för alla de andra, och kan öfwergifwa sig til de största ytterligheter. Den behageliga blir nu den försträffliga Richard. Jungfru Foible hastar sig at dörren. Hon går ifrån honom, intagen af råddhåga, och samlade emellan de hårdaste grufweligheter, som harm och svartsinna kunnat åstadkomma.

Förorgelsen gaf Richard krafterne åter, han siger up: betänker sig. Om han skulle gripa til flykten, kunde han gifwa anledning til wunberande gifningar emot Miss Dorothea, och lif som bestyrka Kobles dristliga inbillningar. Hans kärlek til Dorothea är nu mera inäen ääta för honom. Han hända, at han är älskad af henne tillbaka. Den fara, som hänne två löpa wid den ställning de nu äro uti, föller honom genast i öaonen. Man måste taå sitt beslut, fly ifrån Devonshire för all sin tid; men man måste förwända något, som skulld til bortresan, för at därigenom fräwja omilda omdömmen. Forwaagen skal komma dagen efter: ett bref och en uptänt ursäkt för resan skola wisa dess nödwändighet. Förefatsen war wärdig ett så rättfäinnadt hjerta, som hans; men ödet wille, at han först skulle blifwa ett ämne för två äne wädeligheter, som ädrogo honom ännu besynerligare och orimligare händelser. Utkommen ur sin kammare, och efter en ringa mäktid, återtog han sina wänliga syklar, med ett äätsamhets utseende, som kunde ställa dem til freds, hwilka woro mäne om hans hälsa. Han fördubblade denna dagen sitt nit. Sällskapet återkom nu ifrån Jagten. Hon går emot Sir Georges, och håller stegböggen under det han stäer af hästen. Han leder trafikaren tillbaka i stället. En öbändig af drängarne lokor en böga på något äständer, skottet träffar Richard; Han säras. I ett ögonblick ser man hans ansigte, hans läne, hans hälsdn, och hela ena armen fulla med blod.

Bullret wäkte deras upmärksamhet, som woro hema på Slottet. De samlades dit: de

trodde skottet hafwa träffat; Fruntimren woro fönstren. Miss Dorothea ropar strart, o himmel! Richard är ihjälskuten. I samma ögonblick blir hon sink, och faller tillbaka på en ländstol, som til all lycka stod bakom henne. På ena sidan winnligger man sig at bringa henne til hälsan, och på den andra går man Richard til hjälp. Ett hagel hade bortskutit ena dronsribben, och blodet stöt häftigt nr detta, ehuru ringa sår något Urquebusade botade denna olycka, och Miss Dorothea kom sig före, sedan hon fått höra denna tidningen. Sorgfriheten begynte åter wi sa sig hos det på Slottet församlade talrika sällskap. Det är onödigt, at nogare beskrifwa de närvarande. För påföljande Historien är endast nödigt, at lära känna twänne personer. En war Miss Broun, en ärbär Unkefru ifrån Grefskapet Sussex, syster til Sir Georges, den andre war Lord Scarewens, Hertigens af = = äldste Son, bägge två astoneu förut ankommit, i hwad afsigt få wi framdeles tillfälle, at berätta. Miss Bronn war en kwinna af ett mycket inkränkt förstånd, af ett förträffeligit sinne, af ett ärofullt upförande; hon hade inga barn, och ansåg Miss Dorothea, som sin arfwinge.

Lord Scarewens, tingo sex år gammal, hade rest och bivaistat stora werlden: Hans utseende bär wäl märken af de kropps rörelser och tidsfördrif, hwari han möst förlustat sig, men det war ändå ädelt och förnämligt. En ledig med återhållen min, ett driftigt uttal: en konst at bortblanda frögornae, och afslå en twist med skämt och rolighet: ett kort begrepp om all ting, men ändå fullgiltig kundskap; det wanliga belefvenhets

hets pratet, som säger all ting med behag, utan at just bry sig med de egenteliga ordelag i en noga artighet, som stundom war något höghdragen, ofta kallfönnig; sådan war personen: Det war en förnäm Herre. Sir Georges wisade honom oändeliga höfsligheter, gjorde all ting för hans skul. Gårdags jagten war anstald för hans ro och nöje. Man ömnade honom en liten concert om aftonen. Sir Georges, som icke förlorade wärdet af den påtänkta artigheten, kommer til honom. Skottet som nu blifwit lofsadt, Milord, sade hon til honom, kullkastar ett angenämt tidsfördrif, som jag ämnat eder. Den sårade betjenten spelar förträffeligen på Klaver, och jag wille låta er höra några små arier, sungna af Miss Dorothea: men nu är war = = = utur stånd.

Lorden swarar icke Sir Georges, utan med en bugning, och han wänder sig til Lady Nettling = = = Milady, begripen i hwad Baronneten säger? Han wille gjordt mig til åhörare af en Musik; hans dotter = = = af en betjent. Jag undrar at i, som hafwen wäld icke wid underrätten honom, at dessa slags = = = äro obrukeliga. Man kan understundom inom det enskildta af sitt hus, draga någon fördel af betjeningen, men = = = Miladi ryckte på axlarne: hwad skal jag säga eder Milord, swarade hon, i kännen Sir Georges; och samtalsämnet blef ombytt.

Twible hade blifwit ganska illa til mods öfwer Richards olågenhet; hon lopp i flygande til hans hjälp; men han tyckte mer om Mollis sorgfällighet; ja, han förde Fransyskan ifrån sig med nå-

got slags föragt. Andteligen hant hon up i sin kammare, sedan husfrudet blifwit löst förbundet, och sedan han mistrostat Jungfrun med all den hårdhet han kunde uptänka.

Dagen efter låg han inne. Han war syflosfatt om sin bortresa. Stackar Mollie, underrättad honom om sin unga Fröfens beswinnning, fant han klarligen huru nödigt det war, at fara sin wäg. Foible kom at öfwerhopa honom med tillitelsen. En del undfick hon i sin kammare, och det öfriga genom nyckelhålet på dörren. Under det kom Mollie utan för den sjukes dörr, at på, Miss Dorotheas wagnar fråga huru han mädde hon fant Fransyskan och gaf henne en fot utföre; Denna här blef dåröfwer så i grund förbittrad, at harm och hämd brunno hos henne.

Följande dagen återtog Richard sina syflor, i Miladys rum (apartement) med en tafts Monthe på örat. Mollie berättade det straxt för Miss Dorothea. Stackars Fröfen, hon hade nyss förut fått ett annat budskap, som war för henne långt mindre behageligt. Mollie, sade hon: jag går til Klaveret, säg åt Richard, at han möter mig där, om han har tid. Richard för besfallningen, och kan intet wara ohörsam. Han ser Miss Dorothea badande i sina tårar, han framstiger bestört och håpen, at hon icke dristar öpnar munnen. Richard, sade hon: jag kommer ej mer at njuta edra föreläsningar, jag måste gå utur Slottet: mina för äldrar gifta mig med Lord Searewenses: all ting är i beredskap, och skal wara afslutadt innom några dagar. Farväl Richard. Omwärlingen af händ skal wara lättare at för

fördraga, om den sötter mig i förmåga, at en gåna kunna göra er godt = = Jag unnar er mycket = = Jag skal göra er godt, om jag kan = = glömmen intet bort mig.

Miss Dorothea kände sina tårar flyta å nno; hon blef warse at Richard åfwenledes utgjöt där-af öfwerflödigt. Gråten icke, sade hon til honom = = = Jag bedröfwen mig därmed = = = Farer wäl = = Richard utom sig sjelf, faller på ett knå och wil kyssa handen, som räcker honom. I samma ögnablick kommer Sir Georges i det grusweligaste raseri inspringandes, med wärian i handen, at på stället sticka ned den fattige Richard; han stöter emot en stol, faller omkull, stiger åter up för at ån en gång rasa på din olyckelige. Dagadt Richards blod och sinne blifwit så uprördt under samtale med Miss Dorothea, drifwen snarare af en naturlig aning, ån hörsam emot en förnuftig sientlighet, undwiker han sin angripare och hoppar ut genom et åt jord parken öppetstående fönster.

Sir Georges ryter, fradgas, löper hela huset igenom, han ropar sina betjenter, han ropar de främmande. Wåpnen er! Löpen! tagen fast honom! håkten honom! I bödelns wäld med honom, den nidingen; den förföraren!

Man stockar sig tilhoppa: Man ser Miss Dorothea utstråkt på golfwet, förbleknad, utan ringaste känsla. Man frågar Baronneten, öfwer hwem han har at beklaga sig, hwem som skal fasttagas: Richard. Han är i trågården.

Sir

Sir Georges sätter sig i spetsen för folkhopen, som tillöft omkring honom, och han är nu fortsättja förföljelsen med större kraft.

Zoible och Molli buro Miss Dorothea i hennes rum. Milady talade wid sitt nattduksbord med Lord Scareweus. De höra owäsendet och gå ut at förnimma orsaken därtill. Af Miladys folk will ingen säga henne den samma. Lordens Kammartjenare dölger ingen ting för honom. Man kan döma hwad wärkan sådan händelse skulle hafwa på en man, färdig at gifva sig för penningar. Han ser på sitt ur, bestådar hurudan wäderleken är, befäller sitt folk at förespänna wagnen, gör en djup bugning för Milady och frågar, om hon har något at befälla på London.

J resen bort, Milord! sade Lady Retti-
ling, som föll i förundran öfwer ett så hastigt beslut : Ja, Milady, en ound-
wikelig omständighet tvingar mig därtill, jag
kan intet taga afsked af Baronneten, utan
beder er ursäkta mig hos honom. Innan han
wål sagt detta, går han sin wäg, och skyddar
sjelf på anstalterne til sin bortresa.

Om sifer får Milady weta hela samman-
hanget, utsmekadt med alla de omständighe-
ter, som Sir Georges förbittring, Richards
flykt och Miss Dorotheas twåtydiga belågenhet,
kunde gifwa anledning, at föreställa sig. Ernn
hade ett lösligt sinne, men ett sådant åfwen-
tyr, som detta, tycktes ewärdeligen göra hen-
nes enda dotter sitt goda namn, utan rädd-
ning

ting. förlustig; och göra henne sielf til ämne, alt det prat och åtlöje, hwarmed en allmänhet wille roa sig, som redan ej unnade henne mycket godt; men förnämsta slyktan war at denna händelse beröhwade henne det så efterlångtade nöje, at få heta Moder at en Hertiginna, full af grämelse och förtret, gick hon in i sin dotters kammare. Hon wille först utleka sanningen, och sedan öfwerhysa henne med förebräelser. Men den unga Miss war intet i sådant tilstånd at hon kunde hwarken förnöja hennes uyskenhet, eller förstå hennes bannor. Alltförmycket farskräckt och ännu mera hjertkländ, hade dänningen ännu ej uphört. Den goda Mississ Brarn, hennes Fäster, hölt henne i sina armar, och böd til at få henne til lifs.

Baronneten sökte igenom alla sina = =
 = = = = = hela sin trädgård; men
 då han intet fant hwad han sökte, befalte han sitt folk at stiga til häst, och släcka fältet omkring. En oförsigtig säkerhet hade tillslutit honom wägnen öfwer sin dotters och en ynglings långa samqwäm på två manna hand. Ett förwäget förtroende hade hindrat honom, at gifwa akt på dem. Gärtermålet med Lord Searewen skulle hafwa gädt för sig, Miss Dorothea, förekommen af en böghelse, som förnuft och höghmod, (ambition) förfästade, skulle hafwa sökt at förgåta Richard; Fowbles swartsjuka raseri ändrade i ett öanablick hela ansjällningen. Molli kom efter Michael på Miss Dorothreas wagnar. Fransyskan går straxt til Baronneten, säger honom alt hwad hon trodde sig

sig weta, alt hwad hon kunde gifva, och led-
sagar honom på stället, där olyckan skulle hån-
da. Sir Georges kommer just i det samma
Richard föll på ett knä, kyssie Miss Dorotheas
hand, och tog afsked af henne. Deras ansig-
den woro upeldade, ögonen badade i tårar Ba-
ronnet såg mer än han kunde se, mer än man
hade sagt honom, han föll i ett löjeligt rase-
rie, som ödrog de försigtigaste mått och steg
på hans sida.

Joible war hämnad; men hennes ånger
och hennes råddhåga låto henne dyrt betala
en så bedröfwelig tilfyllestgörrelse. Hon hade
intet elakt hjerta, och hennes unaa Fröken war
utskänd til sin heder. Hon ålskade Richard
af alt hjerta; och om han årtappades wore
han förlorad. Hans ungdom, hans oförfarenhet,
hans swaghet öfwerlämnade honom wärlös i
en mächtig mans wäld; Lagarne skulle
alle wända sig emot honom.

